

UZASADNIENIE

Powód H. I Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. wniósł o zasądzenie od pozwanej M. B. kwoty 3.366,44 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 26 listopada 2016 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 16 lipca 2014 r. pozwana zawarła z poprzednikiem prawnym powoda (...) Bank (...) Oddział w Polsce umowę kredytową. Pozwana nie wykonała zobowiązań wynikających z umowy wobec czego bank wypowiedział pozwanej przedmiotową umowę w dniu 15 maja 2015 roku, w związku z czym zobowiązanie stało się wymagalne. Podkreślił, że na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 3 sierpnia 2015 r. nabył wierzytelność wynikającą z wyżej wymienionej umowy. Powód wskazał, że na kwotę objętą żądaniem składa się kwota: 3.266,45 zł tytułem niespłaconej części kapitału oraz kwota 99,99 zł tytułem odsetek umownych liczonych od kapitału według zmiennej stopy procentowej, nieprzekraczających wysokości odsetek maksymalnych w skali roku, naliczonych w okresie obowiązywania umowy oraz dalszych odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od wymagalnego kapitału do dnia wytoczenia powództwa (pозew w elektronicznym postępowaniu upominawczym - k. 4 v.-6 oraz po przekazaniu sprawy k.12-14).

W skutecznie złożonym sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana M. B. zaskarżyła to orzeczenie w całości, wniosła o jego uchylenie i oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu podniesiono, że dochodzone przez powoda roszczenie nie istnieje. Ponadto zakwestionowano sposób jego wyliczenia oraz fakt wypowiedzenia umowy. Zdaniem strony pozwanej powód nie wskazał podstawy zobowiązania, a przedstawił jedynie wydruk umowy kredytowej oraz informację przesłaną przez V. Bank (...) o rzekomo istniejącym zobowiązaniu pozwanej. Ponadto zakwestionowano skuteczność przejścia wierzytelności z pierwotnego wierzyciela na powoda. Pozwana wskazała również, że kwota dochodzona w niniejszym postępowaniu przez powoda nie została w żaden sposób uzasadniona i wykazana, co do jej wysokości a nadto, że należności wobec pierwotnego wierzyciela były przez nią regulowane, zaś umowa z V. Bank nigdy nie została wypowiedziana. Zakwestionowano ponadto wysokość odsetek dochodzonych przez powoda (sprzeciw od nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym k.7 v. oraz po przekazaniu sprawy k. 43-44).

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Powód wywodził swe żądanie z umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 3 sierpnia 2015 r., która - w myśl twierdzeń powoda - obejmowała wierzytelność, wynikającą z zawartej między pozwaną, a pierwotnym wierzycielem, umowy o kartę kredytową z dnia 16 lipca 2014 r. Podstawą prawną tak sformułowanego żądania jest art. 509 § 1 k.c., który stanowi, że wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania w myśl zaś § 2 powołanego uregulowania wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W ocenie Sądu, powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie ze względu na niewykazanie przez powoda zgłoszonego żądania.

Zgodnie z treścią art. 3 k.p.c. strony mają obowiązek dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i przedstawiać dowody na ich poparcie, w myśl zaś art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, spoczywa na tej stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne. Ewentualne ujemne skutki nieprzedstawienia dowodu obciążają stronę, która nie dopełniła ciążącego na niej obowiązku (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 1999 r., sygn. akt I CKN 415/99). Kontradiktoryjność procesu cywilnego wymaga, aby strony wskazywały dowody dla wykazania swoich twierdzeń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 1998

r., sygn. akt I CKN 944/97, Prok.i Pr.-wkl. rok 1999, nr 11-12, poz. 38).. Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 KPC) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (art. 232 KPC i art. 6 KC; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., sygn. akt I PKN 660/00, OSNP rok 2003, nr 20, poz. 487).

W ocenie Sądu, zasadny okazał się zarzut strony pozwanej, dotyczący niewykazania przez powoda już swej legitymacji czynnej tj. przeniesienia na jego rzecz wierzytelności przez stronę umowy zawartej z pozwaną. Podkreślenia wymaga, że brak legitymacji którejkolwiek ze stron postępowania, Sąd bada i uwzględnia z urzędu, przy czym strona pozwana kwestionowała fakt przejścia wierzytelności wobec pozwanej, z pierwotnego wierzyciela na powoda.

Celem wykazania tej okoliczności powód, przedłożył kserokopie tłumaczeń wyciągów z: umowy przedwstępnej z dnia 07 maja 2015 r. wraz z uwagami tłumacza (k.72-76) oraz umowy przeniesienia z dnia 03 sierpnia 2015 r. (k.77-79), zawartych między V. Bank (...), działający poprzez swój oddział w Polsce ((...) Bank (...). oddział w Polsce z siedzibą w W.), a H. I Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w K..

Przed wszystkim zaznaczyć należy, że kserokopie te nie zostały poświadczone przez pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym.

Niezależnie już od powyższego podkreślenia wymaga, że nie budzi wątpliwości dopuszczalność wykazania przejścia uprawnienia, także za pomocą wyciągu z dokumentu lub jego należycie poświadczonego odpisu, jednak uprawnienie takie nie zostało przyznane pełnomocnikowi (także profesjonalnemu).

Niewątpliwym jest, że występujący w sprawie adwokat lub radca prawny ma prawo do uwierzytelniania odpisów dokumentów służących jako dowód w sprawie cywilnej, zgodnie z art. 129 § 2 i 3 k.p.c. Poświadczenie zgodności z oryginałem nadaje takiemu poświadczeniu charakter dokumentu urzędowego i oznacza, że poświadczony przez pełnomocnika odpis dokumentu ma charakter dokumentu urzędowego w tym znaczeniu, że potwierdza się w nim z mocą dokumentu urzędowego istnienie dokumentu źródłowego o treści takiej samej jak odpis. Nastąpiło zatem zrównanie oryginału z jego odpisami, stosownie uwierzytelnionymi.

Podkreślenia wymaga wszak, że złożonych w sprawie kserokopii wyciągów wskazanych dokumentów nie można jednak uznać za odpis dokumentu, który mógł, zgodnie z powoływanym art. 129 k.p.c., zostać potwierdzony za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika- nawet zatem gdyby taka czynność została dokonana- bowiem warunkiem potraktowania pisma jako odpisu dokumentu jest ustalenie, że stanowi on odwzorowanie oryginału, w całości jest więc zgodny co do treści z oryginałem dokumentu. Podzielić należy zapatrywanie, że stosownie do art. 96 pkt 2 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. Prawo o notariacie (Dz.U.2014.164 j.t. z późn. zm.) zgodność wyciągu z okazanym dokumentem może poświadczyć jedynie notariusz. Wynika to z faktu, że to notariusz jako osoba zaufania publicznego czuwa nad tym, aby nie dopuścić do zniekształcenia sensu dokumentu, gdyż pominięcie pewnych fragmentów treści dokumentu może wprowadzić osoby trzecie w błąd co do jego znaczenia. Ocena, jakie elementy dokumentu musi zawierać wyciąg, aby nie prowadziło to do zniekształcenia jego treści, należy do notariusza, a nie do strony, choćby reprezentowanej w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika, który może poświadczyć za zgodność jedynie odpis dokumentu, a nie jego wyciąg. Istota czynności poświadczenia określonego w art. 96 pkt 2 Prawa o notariacie polega na potwierdzeniu, że wyciąg jest zgodny z okazanym notariuszowi dokumentem pod względem treściowym. Notariusz zamieszcza na wyciągu tzw. „klauzulę poświadczeniową” stwierdzającą tę zgodność, w brzmieniu: „poświadczam zgodność tego wyciągu z częścią okazanego mi w lokalu kancelarii dokumentu...”.(zob. wyrok Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 24 czerwca 2015 r., I Ca 230/15, opubl. na Portalu Orzeczeń Sądu Okręgowego w Elblągu (...) i tam cyt. orzecznictwo i poglądy doktryny).

Dodać należy nadto, że w oparciu o złożone dowody nie jest możliwe zidentyfikowanie jaka wierzytelność była przedmiotem przelewu, a w szczególności, że wynika ona ze stosunku prawnego wskazanego w pozwie.

Przedmiotem umowy przelewu miały być wierzytelności stanowiące Portfel 2, za wyjątkiem roszczeń spłaconych w całości (k. 78). Powód przedstawił wyłącznie wyciąg z nieoznaczonego dokumentu (k.85), który nie wykazuje

żadnego funkcjonalnego powiązania z umową cesji, w szczególności nie został on w żaden sposób opisany. Nadto nie został złożony w formie przetłumaczonej na język polski, nie sposób zatem ustalić zakresu znaczeniowego pojęć umieszczonych w jego górnym fragmencie, a tym samym przedmiotu umowy cesji.

W ocenie Sądu powód nie zaferował także dowodów wykazujących zasadność i wysokość zgłoszonego żądania.

Poza samą kserokopią umowy o kartę kredytową - której fakt zawarcia nie był sporny w niniejszej sprawie- wraz dodatkowymi informacjami przekazanymi stronie umowy (k.16-24), powód nie zaferował jakichkolwiek środków dowodowych, celem wykazania okoliczności, powołanych w ramach podstawy faktycznej żądania, a w szczególności: udostępnienia pozwanej środków finansowych na podstawie tego stosunku prawnego, wysokości tych środków, nie przedstawił wyciągów zawierających zestawienie transakcji, które stanowiły harmonogram spłat zadłużenia (ust.5.2 umowy) ani innych dokumentów, wykazujących zasadności i wysokość zgłoszonego żądania. Podobnie nie wykazał faktu -kwestionowanego w toku postępowania- doręczenia pozwanej wypowiedzenia umowy (k.70-71).

W przekonaniu Sądu wymogu wykazania zasadności i wysokości dochodzonego żądania z pewnością nie spełniają „tabele”, wkomponowane w treść pisma procesowego (k.65-68), które nie mają żadnego waloru dowodowego i mogą być potraktowane wyłącznie jako doprecyzowanie twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych. Podkreślenia wymaga, że precyzyjne wykazanie wysokości zgłoszonego żądania było szczególnie istotne, jeśli zważyć, że bezspornie pozwana uiszczała należności wynikające umowy na rzecz poprzednika powoda (dowody wpłat k.47-56), w przyznanej przez niego wysokości 8 651,10 zł (do dnia cesji – k.65). W samej zaś umowie, pozwana zawarła wniosek o wypłatę na jej rzecz wyłącznie kwoty 2000 zł (ust. 21.10 umowy w zw. z ust. 3.1 umowy), w pozostałym zaś zakresie kredyt odnawialny przyznany pozwanej, był wykorzystywany poprzez użycie karty kredytowej lub jej numeru (ust. 3.2 umowy). Niewątpliwym jest zatem, że należności uiszczone przez pozwaną, wielokrotnie przekraczały kwotę kredytu przekazaną jej w chwili zawierania umowy, a powód nie wykazał ani faktu przekazania ani wysokości środków finansowych udostępnionych pozwanej w okresie związania stron umową.

W świetle powyższego, w ocenie Sądu powód nie udowodnił swojego roszczenia w stosunku do pozwanej, zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Dopiero, gdy wykaże, że roszczenie to zarówno, co do zasady, jak i wysokości powodowi przysługuje, ciężar udowodnienia, że roszczenie to jest nienależne, bądź jego wysokość jest inna, zostaje przesunięty na pozwanego. Zdaniem Sądu przytaczanie przez stronę dowodów na okoliczność poparcia swoich twierdzeń jest jej obowiązkiem. Obowiązek ten ma charakter procesowy, co oznacza, iż nie może być on od strony wyegzekwowany, jednakże zaniechanie udowadniania swoich roszczeń może skutkować ujemnymi sankcjami nawet w postaci negatywnego dla danej strony wyniku procesu. Jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 roku sygn. akt I ACa 1320/11).

Konsekwentnie, niewykazanie roszczenia głównego powoduje, że także żądanie w zakresie odsetek za opóźnienie w jego spełnieniu nie zasługiwało na uwzględnienie (dochodzonych zarówno w formie skapitalizowanej, jak i na przyszłość).

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu Sąd wydał w oparciu o zasadę odpowiedzialności za jego wynik przewidzianą w art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Powód jako strona przegrywająca proces, obowiązany jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowej obrony, na które złożyły się: kwota 900 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, ustalona na podstawie § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa tj. łącznie 917 zł.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem proszę doręczyć pełnomocnikowi pozwanej.